

บทที่ ๓

ยินดีต้อนรับสู่ประเทศเวียดนาม

ณ ตอนนีัทหารอเมริกันกว่าสองร้อยนายได้บินข้ามฟ้ามาถึงประเทศเวียดนามด้วยเครื่องบินเช่าเหมาลำเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดู ๆ ไปมันเหมือนกับว่าพวกเรามาพักผ่อนที่หมู่เกาะฮาวาย ต่างกันตรงที่ใบหน้าของพวกเราต่างเคร่งเครียดและสวมเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นแบบทหารเท่านั้น ตอนนี้ผมสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่า การมารบที่เวียดนามนี้ พวกเรา มาในนามของรัฐบาลอเมริกัน มาเพื่อต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของประเทศเรา โดยแท้ ผมเขียนจดหมายฉบับแรกเสร็จแล้วและจะส่งกลับบ้านทันทีที่ไปถึงเวียดนาม และตอนที่อยู่ที่เวียดนามผมเขียนจดหมายถึงบ้านทุกวัน เว้นเสียแต่ได้รับบาดเจ็บจนไม่สามารถจะเขียนได้

บนเครื่องบิน คนที่นั่งติดผมด้านซ้ายคือกาย และด้านขวาคือแบร์รี่ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่เวสต์ปอยต์ พวกเราเลือกเหล่าทหารราบและผ่านหลักสูตรของโรงเรียนทหารราบเหมือนกันจึงสนิทกันเป็นพิเศษ หลังจากจบจากเวสต์ปอยต์ได้ไม่กี่เดือน กายก็แต่งงานทันที คือแต่งที่โรงเรียนเลย หลังผมไม่กี่เดือน ถึงแม้ญาติ ๆ ทางฝ่ายหญิงจะคัดค้านเพราะว่าที่สามีกำลังจะไปรบ ส่วนแบร์รี่หนุ่มโสดจากรัฐมิชิแกนกับผมสนิทกันตั้งแต่วัยที่เวสต์ปอยต์เพราะแข่งขันกีฬาว่ายน้ำหนักมาด้วยกัน

ทั้งผมและกายเป็นหนี้บุญคุณแบร์รี่ เพราะวันหนึ่งหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกหลักสูตรการรบในป่าที่ปานามา พวกเราสามคนไปนั่งดื่มที่บาร์แห่งหนึ่งในตัวเมือง และก็มีหญิงสาวสามคนเข้ามานั่งด้วย ในสภาวะเช่นนี้ผมกับกายก็เก้ ๆ กัง ๆ เพราะเราแต่งงานแล้ว แต่แล้วแบร์รี่ก็ช่วยไม่ให้เราหน้าแตกโดยใช้ความสามารถเฉพาะตัวจริง ๆ ไม่เช่นนั้นผมกับกายคงลำบากในการไปอธิบายเรื่องราวให้ภรรยาฟัง จริง ๆ แล้วมันเป็นความอ่อนใจไม่น้อยที่ไปรบโดยมีเพื่อนร่วมรุ่นไปด้วย แต่แล้วความสูญเสียก็ตามมา กายเป็นคนแรกของเวสต์ปอยต์รุ่นที่ ๖๙ ที่เสียชีวิตในสนามรบ ส่วนแบร์รี่อยู่ได้จนถึงเดือนที่เจ็ด ก่อนที่เขาจะเสียชีวิต เหตุการณ์มีอยู่ว่าตัวเขาและเพื่อนชาวอเมริกันอีก ๗๖ คน ไปที่ฐานยิงแรมรีแอน โดยที่อาวุธประจำกายต้องถูกเก็บไว้ในคลัง เพราะถือว่าไม่ใช่แนวหน้า แต่แล้วก็มีกรปะทะกับเวียดกงที่บุกเข้ามา แบร์รี่ถูกยิงที่ศีรษะในขณะที่มือทั้งสองข้างกำลังบีบอยู่ที่คอของทหารเวียดกง เพื่อนผมเป็นนักต่อสู้เสมอ สู้จนนาทีสุดท้ายแม้จะเสียเปรียบ

อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ที่ว่านั้นยังไม่ได้เกิดขึ้นตอนนี้ ขณะนี้เครื่องบินที่พาพวกเรามาที่เวียดนามกำลังลงจอดที่สนามบินเบียนหัว แม้จะไม่สามารถมองเห็นภายนอกเครื่องบินได้มากนัก แต่บรรยากาศภายนอกดูจะสวยงาม ทั้งไฟของรันเวย์ และทิวเขาที่อยู่ด้านหลัง แต่ทุกคนบนเครื่องบินก็เกร็งสุด ๆ ทั้งกลัวและเครียดจนยากจะบรรยาย สำหรับคนที่มาครั้งแรกก็จะเกิดความรู้สึกหลากหลาย แต่สำหรับคนที่มาเป็นครั้งที่สองหรือสาม ความรู้สึกก็จะเปลี่ยนไปบ้าง คือจะมีความระมัดระวังมากขึ้นเพราะอันตรายสามารถเกิดขึ้นได้ทุกขณะ แม้แต่ตอนที่เครื่องบินจะลงจอด เราอาจถูกโจมตีจากข้าศึกได้ทุกเมื่อ ความจริงเมื่อมองไปรอบ ๆ บนเครื่องบินมันก็เป็นเรื่องตลกเหมือนกัน คือสภาพภายในของเครื่องบินดูสวยงามหรูหรา

แต่ภารกิจก็นำคนไปสู่สนามรบ ภายนอกเครื่องบินคือเวียดนาม ที่ที่พวกเราต้องมาเผชิญชะตากรรม..เหลือพวกเราเริ่มออกตั้งแต่ก่อนที่เสียงเครื่องยนต์จะดับลง

และแล้วจรวดพุ่งสูงใหญ่ก็เริ่มพุดอะไรบางอย่างและก็ประกาศด้วยน้ำเสียงหนัก ๆ ว่าเราได้มาถึงเวียดนามเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

จริง ๆ แล้วพวกเราไม่ได้ตื่นเต้นกับการประกาศนี้เลยและจำคนนั้นก็บอกถึงขั้นตอนการปฏิบัติหากถูกโจมตีด้วยกระสุนวิถีโค้งของข้าศึกด้วยน้ำเสียงเอื่อย ๆ พวกเราก็เลยอดสงสัยไม่ได้ว่าจำคนนี้เคยผ่านประสบการณ์การหลบหลีกกระสุนแบบที่ว่าหรือเปล่า โดยฟังจากสัปดาห์เวลาพุดซึ่งมันช่างปราศจากจิตวิญญาณนักรบเสียจริง ๆ แต่เขาก็ดับท้ายด้วยการเตือนสติว่าให้มีความตื่นตัวอยู่เสมอแล้วจะปลอดภัย

และแล้วพวกเราก็ได้เวลาลงจากเครื่องบินซึ่งได้นำเราจากโลกอันศิวิไลซ์มายังสถานที่ที่ไม่สามารถคาดเดาอะไรได้เลย รอบ ๆ ตัวเรามีทหารเดินไปมาขวักไขว่ สีหน้าบ่งบอกถึงความบิบบิ้นทางจิตใจและมองมาที่พวกเราซึ่งเป็นน้องใหม่ของสมรภูมิต่างๆ ผมไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเราต่อไป

ขั้นตอนต่อไปที่พวกเราต้องผ่านคือกระบวนการทางธุรการ เช่น กรอกแบบฟอร์ม แลกเงิน เก็บของมีค่า สุดท้ายพวกเราเดินเรียงแถวขึ้นรถบัสทหารที่กรุด้วยตาข่ายเพื่อป้องกันระเบิดเพื่อไปยังที่หมายต่อไป โดยที่ยังไม่ได้เบิกอาวุธเลย

และแล้วพวกเราก็มายังหน่วยแยกกำลังทดแทนที่ ๙๐ (90th Replacement Detachment) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ทหารอเมริกันที่มาใหม่

จะมารอคำสั่งให้ไปประจำการตามที่ตั้งต่าง ๆ พวกเราอยู่ที่นั่น ๒ วัน กลับ ๆ ตื่น ๆ บ้าง กรอกเอกสารบ้าง และคิดไปต่าง ๆ นานาว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปกับพวกเรา

ในปีที่จะมาถึง พวกเราก็จะเข้าใจเองว่าชะตาชีวิตไม่ได้ถูกกำหนดโดยตัวเราเสมอไป จริงอยู่ การตัดสินใจที่ดีมีเหตุผลจะช่วยให้เรารอดพ้นจากสถานการณ์เลวร้ายได้ แต่ก็ไม่เสมอไป เพราะสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายต่างหากที่จะเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตแทนเรา แม้กระทั่งกิ่งไม้เล็ก ๆ หรือต้นไม้ใหญ่ ๆ อาจกลายเป็นตัวช่วยชีวิตเราจากกระสุนของข้าศึกก็ได้ ในระหว่างที่รอการถูกส่งไปตามหน่วย ในใจผมก็นึกถึงเสมียนที่เราไม่คุ้นหน้าที่ยาจัดการส่งพวกเราไปยังหน่วยต่าง ๆ ทั้งหน่วยแนวหน้าที่ไม่ต่างอะไรจากโรงฆ่าสัตว์และหน่วยสนับสนุนในแนวหลัง

ระหว่างที่รอคำสั่ง พวกเราก็ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ แลกเปลี่ยนเรื่องราว บางคนก็คุ้นหน้ากันมาหลายปี บางคนก็เพิ่งรู้จักได้ไม่กี่วัน แต่ไม่มีใครเริ่มบทสนทนาเกี่ยวกับอนาคตซึ่งยากที่จะคาดเดา

เช้าของเวียดนามช่างเป็นเช้าที่งดงามเหลือเกิน มันเป็นธรรมชาติที่ไม่เหมือนที่ไหน สาวเวียดนามที่เดินไปทำงานแต่งตัวด้วยชุดประจำชาติที่ยาวคลุมถึงน่องพร้อมรองเท้าส้นสูงช่างดูงดงามน่ามอง แต่ผู้ชายเวียดนามเท่าที่เห็นเป็นคนสูงอายุ ใบหน้าที่เรียบเฉย ริมฝีปากแตก ๆ ที่คาบบุหรือบอกรู้ว่ามีเรื่องราวมากมายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต แต่เราก็อดสงสัยไม่ได้ว่าพวกเขาคิดกับพวกเราอย่างไร สักพักคำสั่งให้ไปประจำการก็เริ่มทยอยเข้ามา จำนวนของพวกเราเริ่มเหลือน้อยลงเรื่อย ๆ แต่ไม่นานก็มีพวกที่เพิ่งมาใหม่เข้ามาเพิ่ม พวกเราที่มาก่อนพยายามทำตัวให้ดูเหมือนเก่า แต่ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเพราะสายตามันบอก เพื่อนผมจากเวสต์ปอยต์

กายและแบรีได้คำสั่งก่อนผม ตอนนี้อยู่ผมกับเพื่อน ๆ ไม่กี่คนที่พื้นที่
รอกอยแห่งนี้ บรรยายการสนทนากับเพื่อน ๆ ที่เหลือก็เริ่มน่าเบื่อขึ้น

และแล้วคำสั่งผมก็มาถึง มันทำให้ผมเผลอคิดไปแว็บหนึ่งว่าสุดท้าย
ตัวผมเองนี่แหละจะเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตเอง ผมถูกส่งไปประจำที่
กองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓ ซึ่งเป็นหน่วยที่ผมเลือกในที่สุดท้าย
ตอนที่อยู่ที่โรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์ และเป็นหน่วยแรกที่เข้ารบที่
เวียดนาม หน่วยนี้มีประวัติอันน่าชื่นชมไม่น้อย เพราะมีประวัติย้อนไปไกล
ถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งเคยกระโดดร่มลงที่ประเทศฟิลิปปินส์
เดิมหน่วยนี้ชื่อ กรมทหารราบส่งทางอากาศที่ ๕๐๓ เป็นเวลาหลายปีที่
หน่วยนี้กลายเป็นหน่วยกำลังเสริมที่สำคัญของสหรัฐ ในเวียดนามในเวลา
ที่มีการปะทะและต้องใช้กำลังเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ สำหรับการ
เข้าประจำการในหน่วยนี้ผมจะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นเดือนละ ๑๑๐
ดอลลาร์ในฐานะเป็นหน่วยพลร่ม เวลานี้หน่วยนี้ได้รับการฝึกในการรักษา
ความสงบ ฟังดูไม่ค่อยเหมือนหน่วยรบที่ดุดันเลย ผมก็เลยไม่แน่ใจว่า
จะได้เห็นหรือเข้าร่วมรบในขณะที่มาประจำการที่นี่หรือไม่

จากค่ายกำลังทดแทนที่เบียนหัว ผมเดินทางไปทางทิศเหนือสู่
กองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓ จากคนกว่าสองร้อยคนในวันแรกที่มา
ถึงเวียดนาม มีแค่หยิบมือที่ไปทางเหนือที่พู่ไทซึ่งเป็นฐานสนับสนุนส่วนหลัง
ของกองพลน้อย ๑๗๓ ที่นั่นพวกเรากรอกเอกสารด้านธุรการอีกครั้งก่อน
ที่จะถูกส่งไปยังกองพันในแนวหน้าซึ่งตั้งอยู่ทางทิศเหนือประมาณ ๔๐ ไมล์
จากที่นี่ ที่เมืองบองซอน จังหวัดบินดิน ซึ่งเป็นฐานที่มั่นที่สำคัญของ
พวกเวียดกง พวกเราบินไปที่กูยนอนซึ่งเป็นฐานทัพอากาศสหรัฐ ที่ใกล้กับ
ฐานที่เราจะไป ฐานทัพอากาศแห่งนี้ นอกจากทำหน้าที่ปกติในฐานะ
สนามบินแล้ว ยังเป็นที่ตั้งของโรงพยาบาลสำหรับรักษาทหารสหรัฐ และ

พันธมิตรที่บาดเจ็บอีกด้วย มันเป็นฐานทัพอากาศที่เป็นศูนย์กลางการขนส่งทั้งคนและยุทโธปกรณ์ทางทหารของกองทัพสหรัฐ ที่นี้ห่างไกลจากสมรภูมิรบ

ดู ๆ ไปก็นอนก็ไม่ต่างจากพื้นที่เขตเมืองทั่วไปที่ภายในตึกอาคารมีเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ห้องน้ำแบบชักโครก อย่างไรก็ตามผมก็อดคิดไม่ได้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับผม เช่น ผมจะได้เจอสงครามหรือไม่ และอยากให้ใครสักคนรู้เรื่องสถานการณ์ที่นี้ช่วยบอกที่

ในขณะที่ผมยืนอยู่ในโรงเก็บเครื่องบินซึ่งตั้งขนานกับรันเวย์ ในใจก็ยังคงคิดว่าน่าจะเจอใครสักคนที่พอจะบอกได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับที่แห่งนี้ สายตาผมสอดส่องไปมาสำรวจพื้นที่รอบ ๆ แสงแดดที่ตกกระทบผนังของโรงเก็บเครื่องบินทำให้บรรยากาศที่ดูจะวุ่นวายเย็นลง ดูเป็นธรรมชาติมากขึ้น กลิ่นของน้ำมันจากการย่างบาร์บีคิวใกล้ ๆ พุ้งไปทั่วสนามบิน อาหารพวกนี้เอาไว้สำหรับทหารที่ทำงานในสนามบินและผู้โดยสาร

ไม่นานสายตาก็เลื้อยไปพบทหารคนหนึ่งรูปร่างผอมผอมยืนพิงผนังของโรงเก็บเครื่องบิน ชุดฝึกสนามที่เก่า ๆ ดูกลมกลืนกับเครื่องหมายยศสีดำบนปกคอเสื้อของเขา บนไหล่ด้านซ้ายและขวาของชุดฝึกเขามีเครื่องหมายของหน่วยกองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๓๓ ซึ่งมีสัญลักษณ์คือดาบปลายปืนลอยอยู่บนปีกนกขนาดใหญ่ ตามธรรมเนียมทหารแล้ว ไหล่ด้านซ้ายจะติดเครื่องหมายของหน่วยปัจจุบันที่ประจำการ และไหล่ด้านขวาจะติดสัญลักษณ์หน่วยที่เคยประจำการ แสดงว่านายทหารยศร้อยโทคนนี้มาประจำการที่หน่วยนี้ได้สักพักแล้ว พอมาเปรียบเทียบกับผมซึ่งบนชุดฝึกมีเฉพาะสัญลักษณ์หน่วยบนไหล่ซ้าย ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าเราช่างใหม่จริง ๆ ผมรีบเดินเข้าไปหาผู้หมวดคนนั้นทันที

ขณะที่เดินเข้าไปหาผู้หมวดคนนั้น ผู้คนที่ยืนระหว่างเราเริ่มน้อยลง สายตาของผู้หมวดคนนั้นที่มองมาที่ผมช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน ดูเย็นยะเยือก น่าสยอของขวัญอย่างบอกไม่ถูก แม้หลังจากจะพียงอยู่กับราวเหล็กแต่คอยดูสั้นเกร็งอย่างน่าประหลาด รองเท้าบูทที่เขาใส่ดูเหมือนจะผ่านสมรภูมิต่างอย่างโชกโชน ไม่เหลือร่องรอยของสีดำนเลย ในมือของเขาคือถุงใบเล็ก ๆ ในนั้นน่าจะมีเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้น

“ขอโทษครับผู้หมวด ผมชื่อหมวดจิม แมคคาน่า” ผมพักหายใจด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้เป็นปกติให้มากที่สุด ดูไม่ให้ตื่นเต้นจนเกินไป

เขาจ้องมาที่ผมแต่ไม่ได้พูดอะไร ผมพูดต่อไปว่า “ผมกำลังเดินทางไปพร้อมกับฝูงนะ” ซึ่งคำว่า ฝูง เป็นชื่อเล่นสำหรับเรียกกองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓

ผมพยายามทำให้เขาเห็นว่าเป็นพวกเดียวกันและเป็นมืออาชีพ การที่เขาไม่ได้ตอบอะไรเลยมันยิ่งทำให้ผมตื่นเต้นและประหม่ามาก และจะมากกว่านี้มากถ้าไม่ใช่เพราะกลิ่นตัวที่แรงมากของเขามาเบี่ยงเบนความสนใจผม ผมอดสงสัยไม่ได้ว่ามันกลิ่นอะไรกันทำไมถึงแรงขนาดนี้ สักพักก็พอจะเดาได้ว่า กลิ่นนี้น่าจะเกิดจากเหงื่อที่แห้งแล้วแห้งอีกผสมกับกลิ่นของความตาย เพราะมันฉุนแรงมาก

ผมพูดต่อว่า “ผมไม่ได้มีเจตนาที่จะก้าวก้าวเรื่องส่วนตัวนะ เพียงแค่อยากรู้ข้อมูลเกี่ยวกับหน่วย ๑๗๓” ทันทีที่เขาได้ยินผมพูดเกี่ยวกับหน่วย ๑๗๓ เขาแต่งตัวออกจากราวเหล็กทันทีแล้วเดินเข้ามาใกล้และจ้องมาที่ผม กลิ่นตัวที่แรงและสายตาที่เขาจ้องทำให้ผมตกใจ พอเขาเริ่มจะพูดผมก็รู้ทันทีว่าเขาไม่มีวุฒิภาวะเลย สิ่งที่เขาแสดงออกมันคือความบ้าขาดสติ ใบหน้าที่บูดเบี้ยวและสายตาที่อำมหิตทำให้ผมสยอกลัวเหมือนกัน

เขาตอบผมทันทีว่า “พิเศษมาก ไม่เหมือนที่ใดในโลกนี้ เพราะคุณจะได้มีโอกาสฆ่าคนมากมาย ศพจะเกลื่อนไปหมด เราตัดใบหูศพเหล่านี้ไปให้พวกส่วนหลังได้ฉีกฉีกเล่น” ผมไม่อยากเชื่อว่าจะได้ยিনสิ่งเหล่านี้ เขาเล่าต่อไปอย่างเอาจริงในสิ่งที่เขากำลังคิดและจินตนาการ

บางขณะผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่าหรือว่านี่จะเป็นการอำกันเล่น เป็นการลองใจน้องใหม่อย่างเรา แต่ในขณะนั้นสติผมก็ไม่มีเหมือนกันคือ โมหะมาก และอยากจะต่อยปากเจ้าผู้หมวดคนนั้น แต่ดูเหมือนเขาจะจริงจังกับสิ่งที่กำลังพูดมาก รวากับว่าตัวเองกำลังอยู่ในเหตุการณ์นั้น และเขาก็พูดต่อ “...ฉันผูกศพเวียดนามไว้บนต้นไม้ ลูกน้องบอกว่า ‘อย่า!’ แต่ฉันอยากให้เฮลิคอปเตอร์ที่กำลังจะลงมารับพวกเราเห็นร่างนั้นตอนที่พวกเราถอนตัว ...อ้อ! ศพพวกนี้มีแมลงกำลังมากินเลือดด้วย ฉันเอาเท้าบีมันกับร่าง ดูสะใจจริง ๆ” ดูเหมือนสายตาเขาไม่ได้จับจ้องมาที่ผมอีกต่อไป เขาหลุดไปในโลกของเขาแล้ว กล้ามเนื้อคอ แขน และมือของเขาระตุกอย่างควบคุมไม่ได้ ฤกษ์ที่เขาถืออยู่ในมือก็แกว่งไปมา ดูตลกอย่างบอกไม่ถูก

ผมค่อย ๆ ถอยออกมาจากเขาเริ่มจากช้า ๆ แล้วก็เร็วขึ้นและก็เห็นว่าเขาไม่ได้สังเกตเห็นผมแม้แต่น้อย เขาอยู่ในโลกของเขา แกว่งแขนไปมาแบบไร้การควบคุม เขาเสียสติไปแล้ว ผมแผ่นด้วยความกลัว

ก่อนหน้านี้ผมกลัวว่าอาจจะเอาชีวิตมาทิ้งหรือพิการที่เวียดนาม แต่ตอนนี้มีสิ่งที่น่ากลัวไม่แพ้ความเสียหายที่อาจจะเกิดแก่ร่างกายเรานั้นคือความผิดปกติทางจิตเหมือนอย่างผู้หมวดที่ผมเพิ่งเจอมา ในความคิดผมมันเหมือนกับการตายทั้งเป็นไม่ต่างอะไรกับศพเวียดนาม ผมเดาว่าก่อนหน้านี้ผู้หมวดคนนี้น่าจะมีสภาพทางจิตที่ปกติ แต่พอมารบที่เวียดนาม เขาก็เป็นอย่างที่เห็น ก็เลยอดกลัวไม่ได้ว่าผมจะเป็นเหมือนเขาหรือเปล่า

ต่อมาผมก็รู้ความจริงว่าก่อนหน้าที่ผมจะพบผู้หมวดคนนี้ไม่กี่ชั่วโมง เขาได้นำลูกน้อง ๖ คนในชุด “ล่าสังหาร” ไปซ้อมโจมตีข้าศึกโดยการวางระเบิดเคลย์มอร์จำนวน ๒๐ ลูก ข้าง ๆ ทางเดินที่คิดว่าข้าศึกจะผ่าน ทุ่นระเบิดเคลย์มอร์แต่ละลูกจะอัดแน่นไปด้วยลูกปรายเหล็กจำนวน ๗๐๐ เม็ด ขับดันด้วยดินระเบิดแบบ C-4 และมีอำนาจพรุนแรงมากพอที่จะทำลายข้าศึกจำนวนมากได้ ผู้หมวดคนนี้เป็นคนทำหน้าที่ก่อดินระเบิดหลังจากข้าศึกเคลื่อนที่ผ่านเข้า จากนั้นเขาก็กับลูกน้องก็ยิงข้าด้วยอาวุธประจำกายใส่ข้าศึก ก่อนที่ควันของระเบิดจะจางลง ผู้หมวดคนนี้ก็เดินเข้าไปบริเวณที่เวียดกงบาดเจ็บและเสียชีวิตและยิงเข้าไปที่ร่างข้าศึก ผลของการโจมตีคราวนี้ทำให้เวียดกงที่เหลือแตกขบวนหนีไป

หลังจากเหตุการณ์สงบ ปรากฏว่ามีข้าศึกเสียชีวิตจำนวน ๒๒ คนแน่นอนว่าเหตุการณ์คราวนี้เป็นสิ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาเป็นผู้บังคับหมวดที่เก่งและกล้า แต่ในอีกมุมหนึ่งผมว่าเขากลายเป็นนักฆ่าที่กระหายเลือดไปแล้ว ไม่นานหลังจากเหตุการณ์สงบลง ผู้บังคับบัญชาเขาก็มาถึง และเขาก็ถูกส่งให้ไปประจำการที่อื่น เพราะแม้กระทั่งลูกน้องเขาก็สิ้นด้วยความกลัวในความเป็นนักฆ่ากระหายเลือดของหัวหน้าที่เกินขอบเขตไม่กี่วันหลังจากนั้นผมก็ได้มีโอกาสไปดูสถานที่ที่มีการปะทะนั้น กลับของศพคลั่งไปหมด ผมก็พอจะเข้าใจได้ว่าเกิดอะไรขึ้น และรู้สึกสงสารผู้หมวดคนนั้นเหมือนกัน แต่วันที่เจอกันที่สนามบิน การเล่าเรื่องของเขาทำให้ผมกลัวและรู้สึกสยอไปกับเหตุการณ์มาก

ผมและทหารส่วนหนึ่งเก็บของมีค่าซึ่งมีไม่กี่อย่างและถุงเสื้อผาลงบนด้านหลังของรถบรรทุกทหารขนาด ๓/๔ ตัน พวกเรานั่งบนสัมภาระไปยังที่หมายต่อไป ความแตกต่างระหว่างยศไม่ได้มีความหมายเลยในเวลานั้น ผมคิดว่าทุกคนรู้สึกเหมือนกันกับความไม่แน่นอนของชีวิต

ที่รออยู่ข้างหน้า ขณะที่รถบรรทุกเคลื่อนที่ออกไปผมมองไปที่ผู้บังคับหมวดคนนั้น เห็นเขากำลังเหม่อมองจตจ้องไปที่ไหนสักแห่ง

ผมบังคับตัวเองให้มองไปที่อื่น เมื่อมองดูสองข้างทางระหว่างที่รถวิ่ง ผมเห็นขยะไม่ว่าจะเป็นกระป๋องน้ำอัดลมหรือกระดาษาเคลื่อนไปหมด มันบ่งบอกว่าพวกเราชาวอเมริกันได้นำวัฒนธรรมที่ไม่ดีมาไว้ที่นี่เสียแล้ว

ในขณะที่รถเคลื่อนที่ไปบนถนนอย่างช้า ๆ ผ่านหมู่บ้าน ผมสังเกตเห็นบ้านเรือนหนาแน่นเป็นหย่อม ๆ สองข้างทางของถนนซึ่งก็กว้างพอที่จะให้รถยนต์ขนาดกลางสองคันวิ่งสวนกันเท่านั้นเอง เด็ก ๆ แถวนั้นเมื่อเห็นรถทหารเคลื่อนที่ผ่านก็วิ่งเข้ามาหาด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส แสดงออกถึงความดีอกดีใจที่ได้เจอพวกเรา ผมยื่นมือออกไปโบกให้เด็ก ๆ เหล่านั้น หันโดนนั่นเองเด็กคนหนึ่งก็วิ่งที่แขนเสื้อผม และอีกคนก็วิ่งที่แขนผม พยายามเกาะนาฬิกาที่ข้อมือ ผมต้องเอามืออีกข้างเกาะที่ข้างรถไว้เพื่อไม่ให้ตกลงไป และทหารที่นั่งมาด้วยกันก็ช่วยกันดึงผมไว้ไม่ให้หล่นลงไป และแล้วนาฬิกาผมก็ถูกกระซกหลุดจากข้อมือ ตัวผมก็วิ่งไปนอนอยู่ที่พื้นรถ

“ผู้หมวดครับ คราวหน้าไม่ควรยื่นมือออกไปอีกนะครับ” ทหารคนหนึ่งพูดเตือน ผมได้เรียนรู้บทเรียนบทที่หนึ่งทันทีสำหรับการมาปฏิบัติหน้าที่ที่เวียดนาม

บ่ายวันรุ่งขึ้น ผมเดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์เป็นระยะทางประมาณ ๔๐ ไมล์ ไปที่กองบัญชาการกองพลน้อย หรือที่เรียกกันว่า แอลซี อิงลิช ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของแอลซี นอร์ท อิงลิช (LZ North English) หรือกองบังคับการกองพันทหารราบที่ ๔ หรืออีกชื่อหนึ่ง กองพันส่งทางอากาศที่ ๕๐๓ ซึ่งเป็นกองพันของผมประมาณ ๓ ไมล์ กองพันนี้เป็นหนึ่งในสี่

กองพันของกองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓ ตกตอนสาย ๆ ผมก็เดินทางไปถึงกองบังคับการกองพันทหารราบที่ ๔ โดยรถจี๊ป และผมยังต้องเดินทางอีกโดยเฮลิคอปเตอร์ไปยังฐานของหมวดผมซึ่งอยู่ท่ามกลางข้าศึก

ผมพักที่กองบังคับการกองพันหนึ่งวัน ก่อนเดินทาง ผมเบิกอาวุธเขียนจดหมายถึงบ้าน เก็บของมีค่าที่เหลือไว้ที่นี้ บางส่วนเก็บไว้ที่พุไทแล้วที่กองบังคับการกองร้อยส่วนหลังซึ่งตั้งอยู่ที่แอลซี นอร์ท อิงลิชด้วย ผมได้ยินเสียงพูดคุยทางวิทยุ รายงานยอดผู้บาดเจ็บเข้ามาเป็นระยะ เสียงปืนใหญ่ยิงสนับสนุนหน่วยทหารในแนวหน้าก็ดังพอ ๆ กัน เฮลิคอปเตอร์บินขึ้นลงเป็นว่าเล่นเพื่อรับส่งทหารระหว่างกองพันกับหน่วยทหารในแนวหน้าซึ่งก็คือหน่วยที่ผมจะต้องไปประจำในวันพรุ่งนี้ ผมบอกตัวเองว่าต้องมีสติให้มาก ๆ อย่าเพิ่งปอดแตกไปเสียก่อน

ผมรายงานตัวเข้าพบผู้บังคับกองพันในตอนเย็น ผมว่าท่านดูแปลก ๆ ดูไม่แน่ใจ อดไม่เหมือนนักรบที่ผ่านสมรภูมิมานาน ผิดจากที่ผมคิดไว้เยอะ ท่านถามผมว่าเป็นอย่างไรบ้าง เอกสารเรียบริ่ร้อยไหม และพร้อมจะรบไหม ผมเรียนท่านว่าผมพร้อมเต็มที่ แล้วท่านก็เน้นย้ำว่าสถานการณ์ที่นี่ค่อนข้างหนัก อย่าประมาท

เช้าวันรุ่งขึ้นผมเดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์ไปที่กุนอนซึ่งเป็นที่ที่ผู้หมวดที่ผมเจอที่สนามบินลงมือซุ่มโจมตีจนทำให้ทหารเวียดกงเสียชีวิตถึง ๒๒ คน ผู้บังคับกองพันผมท่านต้องการให้ผมได้เห็นสถานที่จริงของการซุ่มโจมตีที่มีประสิทธิภาพดังกล่าว ผมได้สัมผัสกลิ่นของความตายเป็นครั้งแรก มันน่าขยะแขยงบอกไม่ถูก แต่ผมก็ต้องทำตัวให้ชินกับมันตลอดการปฏิบัติหน้าที่ที่เวียดนาม บางทีกลิ่นคาวเลือดที่โชยมาเป็นสิ่ง

